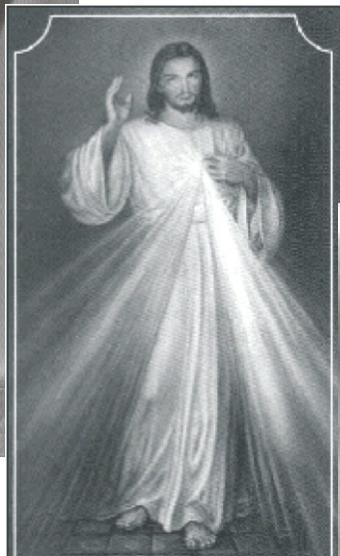

číslo: 4 apríl 2004 roč. 5

Svetanie

Ježišu, dôverujem v teba!

Z obsahu:

K sviatku Božieho Milosrdensva

Sv. Stanislav

Národná púť do Vatikánu

Splnenie sľubu

Dominik

Posolstvo Svätého Otca mládeži sveta...

K sviatku Božieho milosrdenstva

V škole duchovnosti sestry Faustíny môžeme poznávať tajomstvo Božieho milostrdenstva, učiť sa kontemplovať Boha v každodennom živote, cvičiť sa v postoji dôvery voči Pánu Bohu a milosrdenstva voči blížnym, prežívať stretnutie s Ježišom v Eucharistii a s Pannou Máriou. Je to hlboko evanjeliová duchovnosť, a zároveň tak jednoduchá, že je možné využiť ju v každodennom povolaní a prostredí, preto dnes pritahuje také množstvo ľudí.

Poslanie sestry Faustíny

Pán Ježiš vybral sestru Faustínu za sekretárku a apoštolku svojho milosrdenstva, aby prostredníctvom nej odovzdal svetu veľké posolstvo. "V Starom zákone," povedal jej, "som posielal k svojmu ľudu prorokov s výstrahami.

Dnes posielam teba k celému ľudstvu s mojím milosrdenstvom. Nechcem trestať ubolené ľudstvo, ale túžim ho uzdraviť a privinúť k svojmu milosrdnému srdcu" (Den.1588).

Poslanie sestry Faustíny spočíva v troch úlohách:

- priblíženie a hlásanie svetu pravdy o milosrdnej láske Boha ku každému človeku zjavenej vo Svätom písme,

- vyprosovanie Božieho milosrdenstva pre celý svet okrem iného praktizovaním nových foriem kultu Božieho Milosrdenstva, ktoré podáva Pán Ježiš. Sú nimi: obraz Božieho Milosrdenstva s nápisom: *Ježišu, dôverujem v Teba*, sviatok Božieho Milosrdenstva slávený na druhú veľkonočnú nedeľu, korunka čiže ruženec k Božiemu Milosrdenstvu a modlitba v hodine Milosrdenstva (15.00).

- inšpirovanie apoštolského hnútia Božieho Milosrdenstva, ktoré sa podujíma na úlohu hlásania a vyprosovania Božieho milosrdenstva pre celý svet a snaží sa o dokonalosť cestou, na ktorú pokazuje sestra Faustína. Je to cesta spočívá - júca v postoji detskej dôvery voči Bohu, ktorá sa vyjadruje v plnení jeho vôle a v postoji milosrdenstva voči blížnym.

Obraz Milosrdného Ježiša

Jeho podoba bola zjavená vo vízii, ktorou mala sestra Faustína 22. februára 1931 v cele plockého kláštora. "Večer, ked' som bola v cele," píše v Denníčku, "uzrela som Pána Ježiša v bielom rúchu. Jednu ruku mal pozdvihnutú k žehnaniu a druhou sa dotýkal odevu na prsiach. Z poodhaleného rúcha na pr -siach vychádzali dva veľké lúče, jeden červený a druhý svetlý... Po chvíli mi Ježiš povedal: "Namaľuj obraz podľa toho, ako ma teraz vidíš, s nápisom: *Ježišu, dôverujem v Teba* (Den.47).

Chcem, aby ten obraz...bol slávnostne posvätený na prvú nedelu po Veľkej noci. Táto nedel'a nech je sviatkom Milosrdenstva". (Den.49).

Obsah tohto obrazu veľmi úzko súvisí s liturgiou tejto nedele. Cirkev číta v tento deň evanjelium podľa sv. Jána o zjavení zmŕtvychvstalého Krista vo Večeradle a ustanovení sviatosti zmierenia (Jn20, 19-29). Tento obraz teda predstavuje zmŕtvychvstalého Spasiteľa, ktorý prináša ľuďom pokoj odpustením hriechov, za cenu svojho umučenia a smrti na kríži. Lúče krvi a vody, prúdiace zo Srdca prebodnutého kopijou, (ktoré na obraze nie je vidieť), ako aj jazvy po ranách ukrižovania, pripomínajú udalosti Veľkého piatku (Jn 19, 17-18. 33-37). Obraz Milosrdeného Ježiša teda spája v sebe tieto dve udalosti z evanjelia, ktoré v celej plnosti hovoria o láske Boha k človeku.

Pre tento obraz Krista sú charakteristické dva lúče. Keď sa sestra Faustína spýtala Pána Ježiša na ich význam, vysvetlil: "Svetlý lúč predstavuje vodu, ktorá ospravedlňuje duše, červený lúč znamená krv, ktorá je životom duší...Šťastný, kto bude žiť v ich tieni" (Den.299). Dušu očist'uje sviatost' krstu a pokánia a najhojnnejšie ju sýti Eucharistia - teda tieto dva lúče znamenajú sväté sviatosti a všetky milosti Ducha Svätého, ktorých biblickým symbolom je voda, ako aj nová zmluva Boha s človekom uzavretá Kristovou krvou.

Obraz Milosrdeného Ježiša býva často nazývaný obrazom Božieho Milosrdenstva, čo je správne, pretože práve vo veľkonočnom Kristovom ta-jomstve sa najvýraznejšie zjavila láska Boha k človeku.

Obraz nielenže predstavuje Božie milosrdenstvo, ale plní zároveň úlohu znamenia, ktoré má pripomínať povinnosť kresťanskej dôvery voči Bohu a činnej lásky k blížnemu. Pod obrazom, podľa Kristovej vôle, sú umiestnené slová - *Ježišu, dôverujem v Teba.* "Tento obraz," povedal taktiež Pán Ježiš, "má pripomínať požiadavky môjho milosrdenstva, lebo aj najsilnejšia viera bez skutkov je mŕná"(Den.742). K takto chápanému kultu obrazu, ktorý je založený na postoji kresťanskej dôvery a milosrdenstva, pripojil Pán Ježiš zvláštne prisľúbenia: večnú spásu, veľké pokroky na ceste kresťanskej dokonalosti, milosti, milosť šťastnej smrti a všetky iné milosti, o ktoré ho budú t'udia s dôverou prosiť. "Cez ten obraz budem udeľovať dušiam veľa milostí, preto nech má k nemu prístup každá duša" (Den.570).

Sviatok Milosrdenstva

Zaujíma najdôležitejšie miesto medzi všetkými formami pobožnosti k Božiemu Milosrdenstvu, ktoré boli zjavené sestre Faustíne. Po prvýkrát o ustanovení tohto sviatku hovoril Pán Ježiš v Plocku v roku 1931, keď vyjadril svoju vôľu, týkajúcu sa vzniku obrazu: "Túžim, aby bol ustanovený sviatok Milosrdenstva. Chcem, aby obraz, ktorý namaľuješ štetcom, bol slávnostne posvätený na prvú nedelu po Veľkej noci. Táto nedel'a nech je sviatkom Milosrdenstva" (Den.49).

Výber tejto nedele za sviatok Milosrdenstva má svoj hlboký teologic -

ký význam. Poukazuje na späťosť, ktorá je medzi veľkonočným tajomstvom vykúpenia a tajomstvom Božieho milosrdenstva. Tento súvis zdôrazňuje aj novéna z korunky k Božiemu Milosrdenstvu, ktorá predchádza tento sviatok a začína sa na Veľký piatok.

Tento sviatok nie je len dňom zvláštneho zvelebovania Boha v tajomstve milosrdenstva, ale aj časom milosti pre všetkých ľudí. "Túžim", povedal Pán Ježiš, "aby sviatok Milosrdenstva bol úkrytom a útočišťom pre všetky duše, zvlášť pre úbohých hriešníkov (Den.699). Duše hynú napriek môjmu trpkému umučeniu. Dávam im poslednú nádej na záchrannu - sviatok môjho Milosrdenstva. Ak nebudú zvelebovať moje milosrdenstvo, zahynú naveky" (Den.965).

Dôležitosť tohto sviatku vidíme vo veľkosti neobyčajných prisľúbení, ktoré Pán Ježiš s týmto sviatkom spojil. "Kto v tento deň pristúpi k Prameňu života," povedal Kristus, "dosiahne úplné odpustenie hriechov aj trestov (Den.300). V tento deň je otvorené vnútro môjho milosrdenstva. Vyliievam celé more milostí na duše, ktoré sa priblížia k prameňu môjho milosrdenstva... Nech sa žiadna duša nebojí priblížiť ku mne, hoci by jej hriechy boli ako šarlát." (Den.699).

Aby sme mohli využiť tieto veľké dary, treba splniť podmienky pobožnosti k Božiemu Milosrdenstvu (dôvera v Božiu dobrotu a činorodá láska k blížnemu), ako aj byť v stave milosti posväčujúcej (po svätej spovedi) a hodne prijať sväté prijímanie. "Žiadna duša nebude ospravedlnená," vysvetlil Ježiš, "kým sa s dôverou neobráti k môjmu milosrdenstvu. Preto prvá nedel'a po Veľkej noci má byť sviatkom Milosrdenstva. Kňazi majú v tento deň hovoriť dušiam o mojom veľkom a nepreniknutelnom milosrdenstve"

Korunka k Božiemu Milosrdenstvu

Túto korunku nadiktoval Pán Ježiš sestre Faustíne vo Vilniuse, 13-14. septembra 1935, ako modlitbu na odčinenie a zmierenie Božieho hnevu (Den.474-476).

Ked' sa modlíme túto korunku, obetujeme Bohu Otcu "telo a krv, dušu i božstvo" Ježiša Krista na odčinenie za hriechy svoje, blízkych i celého sveta. Takto zjednotení s Ježišovou obetou sa odvolávame na tú lásku,

ktorou nebeský Otec obdarováva svojho Syna a v ňom všetkých ľudí. "Ked' sa pri zomierajúcim odrieka táto korunka," povedal Ježiš, "zmierňuje sa Boží hnev a nepochopiteľné milosrdenstvo zaplavuje dušu" (Den.811). Všeobecné prisľúbenie znie: "Ked' sa budú modliť túto korunku, rád im dám všetko, o čo ma budú prosiť."....ak to bude v zhode s mojou vôľou" (Den.1731). Lebo všetko, čo nie je zhodné s Božou vôľou, nie je pre človeka, a zvlášť pre jeho večné šťastie, dobré.

Hodina Milosrdenstva

V októbri 1937 v Krakove, za okolností, o ktorých sestra Faustína bližšie nehovorí, doporučil Pán Ježiš uctievať hodinu jeho smrti: "Vždy, keď budeš počuť, že hodiny odbíjajú tretiu, ponáraj sa celá do môjho milosrdenstva, zvelebuj a oslavuj ho, vzývaj jeho všemohúcnosť pre celý svet a zvlášť pre úbohých hriešnikov, lebo v tejto chvíli je ono dokorán otvorené pre každú dušu" (Den.1572).

Podmienky potrebné k vyslyšaniu modlitieb:

1. v modlitbe sa treba obrátiť na Ježiša,
2. má to byť o tretej hodine popoludní,
3. máme sa odvolávať na cenu a zásluhy Pánovho umučenia.

"V tejto hodine," prisľúbil Pán Ježiš, "vyprosíš všetko pre seba aj pre druhých. Je to hodina, v ktorej sa dostalo milosti celému svetu - milosrdenstvo zvíťazilo nad nespravodlivostou" (Den.1572).

Šírenie úcty k Božiemu Milosrdenstvu

"Duše, ktoré šíria úctu k môjmu milosrdenstvu, budem ochraňovať po celý život ako lásková matka svoje nemluvňa a v hodine smrti im nebudem Sudcom, ale milosrdným Spasiteľom" (Den.1075).

Korunka k Božiemu Milosrdenstvu

11. apríla SV. STANISLAV

biskup a mučeník (1030? - 1079)

Rok a miesto narodenia krakovského biskupa sv. Stanislava s určitosťou nepoznáme. Narodil sa niekedy okolo roku 1030, a to podľa tradície v obci Szczepanów v Poľsku. Preto sa nazýva i Szczepanowski.

Stanislav študoval najprv v Poľsku, azda v benediktínskom kláštore v Krakove. Neskôr ho vychovávatelia poslali do Liége (v terajšom Belgicku), ktoré bolo známe dobrou cirkevnou disciplínou a šírením cirkevnej obnovy. Niektorí historici pripúšťajú i možnosť, že Stanislav študoval istý čas v Paríži.

Po návrate do Poľska Stanislav prejavil mimoriadne duchovné, mrvné a rozumové schopnosti. Vtedajší krakovský biskup Lambert Zula ho vymenoval za kanonika krakovskej katedrály. Keď Zula roku 1070 zomrel, na žiadosť duchovenstva, ľudu, ba i samého kráľa Boleslava II. pápež Alexander II. vymenoval Stanislava za krakovského biskupa. Slávnosť biskupskej vysviacky sa konala roku 1072.

Stanislavovo biskupské účinkovanie sa začalo veľmi sľubne. S podporou kráľa mohol Stanislav dokončiť a prehliobiť pokrestančenie Poľska. Zvlášť sa usiloval obnoviť duchovenstvo v duchu vtedajších reformných snáh Cirkvi. No postupne sa vzťahy medzi biskupom a kráľom zhoršili, až prešli do otvoreného nepriateľstva. Dôvody nie sú celkom jasné. Poľský historik Vincent Kadlubek (1160-1223) pripisuje konflikt medzi biskupom a kráľom Boleslavom II. kráľovej nespravodlivosti a ukrutnosti voči poddaným, pre ktorú ho biskup karhal. Životopisy okrem toho uvádzajú kráľove priestupky proti mrvnosti a zasahovanie do cirkevných vecí. Historický fakt je, že biskup exkomunikoval kráľa, vylúčil ho z Cirkvi. Kráľ zasa vyhlásil biskupa za zradcu, ktorého treba zabíť. Keď nenašiel ochotného vykonávateľa tohto rozsudku, kráľ údajne zabil biskupa sám, a to pri bohoslužbe v krakovskom kostole sv. Michala 11. apríla 1079.

Zabitého biskupa pochovali najprv na cintoríne pri kostole sv. Michala. Roku 1088 prenesli jeho telesné pozostatky do krakovskej katedrály, kde ich uctieval predovšetkým jednoduchý ľud, ktorý stratil v zabitom biskupovi svojho ochrancu.

Krátko po zavraždení krakovského biskupa poľská šľachta prinútila kráľa opustiť Poľsko. Boleslav odišiel do Uhorska. Zomrel roku 1081 v kláštore ako kajúcnik. Životopisci uvádzajú ako miesto jeho smrti benediktínsky kláštor Ossiach v Korutánsku.

Krakovského biskupa a mučeníka Stanislava vyhlásil za svätého pápež Innocent IV. v Assisi roku 1253. Odvtedy sa tento svätý biskup uctieva ako patrón Poľska. Veľké oslavy na jeho počest sa konali roku 1979, na deväťste výročie jeho smrti. Oslavy pripravoval nástupca sv. Stanislava na krakovskom biskupskom stolci - kardinál Karol Wojtyla. On sám ich však nemohol viest, lebo sa medzitým, v októbri 1978, stal pápežom. No so súhlasom poľskej vlády sa na nich mohol zúčastniť aspoň dodatočne pri pamätnej návšteve Poľska v júni 1979.

O veľkej úcte sv. Stanislava svedčí skutočnosť, že v Poľsku je mu zasvätených 160 kostolov a v zahraničí až 300. Zahraničné kostoly sv. Stanislava sú najviac tam, kde žijú väčšie skupiny poľských vystúhovacov.

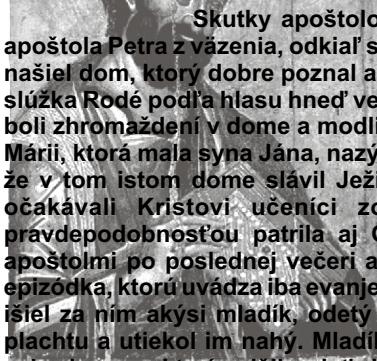
S v ä t á K a t a r í n a S i e n s k á : ž i v o t o p i s

Svätá Katarína Sienská pochádzala z veľmi početnej rodiny. Narodila sa roku 1347 ako predposledná z 24 detí. Jej otec Jacopo Benincasa bol farbiarom koží. Matka Lapa mala viac ako dosť starostí s početnou rodinou. Pritom sa zdá, že statoční manželia dobre znášali ľažkú situáciu, takže rodina netrpela biedu. Ba ešte si aj osvojili jedno osirotené dieťa. Ako šesťročná zažila Katarína prvé zjavenie, ktoré naznačilo jej životné povolanie. Keď sa raz s bratom Štefanom vracaťa z mesta domov, nad bazilikou sv. Dominika videla Pána Ježiša oblečeného do knazského rúcha a obklopeného mnohými bielou odetými osobami, medzi ktorými rozpoznaťa apoštola sv. Petra, Pavla a Jána. Katarína chápala videnie ako povolanie k bezvýhradnému nasledovaniu Krista. Jemu sa aj bez váhania zasvätila, a to ešte v detskom veku. Rodičia videli Katarínu mimoriadnu nábožnosť, ale nepoznali najhlbšie tajomstvo jej srdca. Preto keď dcéra dosiahla 12 rokov, praktická a starostlivá matka sa začala obzerať po ženíchovi. Vtedy bola už Katarína nútene prezraditi svoje veľké ideály. Matka, hoci bola nábožná a úprimne veriacia, nevedela pochopiť dcérine túžby a nechcela o nich ani počuť. Katarína sa rozhodla bojovala všetkými prostriedkami, ktoré nenarušovali jej povinnú lásku k rodičom a tak si jedného dňa odstríhla svoje pekné dlhé vlasy. Matka sa zhrozila, ale neustúpila. Chcela prísnosťou a tvrdou prácou zmeniť dcérino zmysle. Bola to ľažká skúška, ale poslušne vykonávala všetky určené práce. S pomocou Božej milosti sa jej podarilo vytvoriť vo svojom srdci tichú izbičku, v ktorej sa aj popri rušnom vonkajšom živote mohla nerušene stretnať s Ježišom. V tomto období vstúpila do tretieho rádu sv. Dominika. Katarína ponížená vytrvalosť napokon predsa zvítazila. Otec videl, že jej povolanie je vážne; preto prehovoril manželku, aby dcéru nechala ísť za hlasom svojho srdca, ktorý bol v tomto prípade božím hlasom. Životopisy hovoria, že otca pohli k zmene mimoriadne úkazy, ktoré sprevádzali Katarínu modlitbu; žiara a zjavovanie sa holubice nad jej hlavou. Katarína mala konečne vytúžený súhlas rodičov. Keď do -siahla šestnásť rokov, požiadala o prijatie medzi členky tretieho rádu sv. Dominika nazývané „mantellate“ podľa ich čierneho plášťa. Mantelátky neboli rehoľníčky v plnom zmysle slova. Nežili v uzavretej kláštorej komunité a mohli voľnejšie usporiadať svoj program dňa.

Katarína trávila svoj život a štyroch mestach: v kostole sv. Dominika, vo svojom domove, v nemocnici a v leprozáriu sv. Lazára, kde ošetrovala tých najznetvorennejších malomocných. Voči sebe bola veľmi prínsa: dožíčila si iba málo spánku a jedla a denne sa bičovala. Boh odmeňoval jej mimoriadne pokánie a hrdinskú lásku voči druhým zvláštnymi milostami, najmä videniami a extázou. Je pochopiteľné, že mnohí obdivovali zvláštnu sienskú mantelátku tak pre jej tvrdý život, ako aj pre jej dobročinnosť a prejavy bozej priezne. No stretla sa aj s nenávisťou a závisťou. Neraz sa Kataríne odplatiť nevŕaťaťou a urážkami práve tí, ktorí preukázala najviac dobrodenia. Narazila na nepochopenie i medzi rehoľníkmami. Keď prišla v kostole do extázy, neraz ju bezohľadne vyvliekli von. V období pontifikátu pápeža Urbana V. mala Katarína významné videnie, v ktorom ju Kristus žiadal, aby sa venovala apoštolátu. Tým sa skončil jej skrytý život. Začali sa okolo nej zoskupovať významné osoby za Seiny, Florencie a Pisy. Mnohí sa na ňu obracali písomne a tak sa začala Katarína bohatá korešpondencia. Keď si uvedomíme, že sväтика začala svoj zvláštny apoštolát vo veku sotva dvadsiatich rokov, nečudujeme sa, že jej pôsobenie vyvolávalo na jednej strane obdiv, na strane druhej pochybnosti. Preto sa vedenie dominikánskej cirkvi rozhodlo, že úradne preskúma jej náuku a činnosť. V máji 1374 predvolalo Katarínu na generálnu kapitulu do Florencie. Vyšetrovanie sa skončilo plným uznaním Katarínej pravovernosti. Roku 1375 ju pozvali významní priatelia do Pisy, aby za istý čas pôsobila v tomto meste. Tam dosiahla Katarína ďalší stupeň spojenia s Kristom, a to stigmatickými ranami, znakmi jeho utrpenia, ktoré však ne jej žiadost' ostali navonok neviditeľné. Iba ostrými bolestami jej pripomínali miesta Ježišových piatich rán. Počas pobytu v Avignone udelen pápež Kataríne niektoré ojedinelé výsady, ako napr. privilegium mať prednostný oltár alebo dovolenie mať na cestách k dispozícii troch spovedníkov na rozrešovanie kajúcnikov, ktorých obrátila. Svätá Katarína sa zaslúžila aj o návrat pápeža z Avignonu do Ríma a o zmeny vo svojej reholi, v ktorej sa zjavovali vážne nedostatky, čo ju veľmi trápila.

Vytúžených zmien sa už však nedožila, pretože zomrela 29. apríla 1380, vyčerpaná prácou a väšnivým zanietením v službe božej a v službe cirkvi. Mala iba 33 rokov. Život Kataríny Sienskej bol sice veľmi krátky, ale aj veľmi bohatý.

25 apríla: SV. MAREK evangelista (1. stor.)

Skutky apoštolov v 12. kapitole veľmi živo opisujú nečakaný návrat apoštola Petra z väzenia, odkiaľ sa zázračne vyslobodil. Peter napriek nočnej tme ľahko našiel dom, ktorý dobre poznal a v ktorom dobre poznali jeho. Keď zabúchal na bránu, slúžka Rodé podľa hlasu hned vedela, kto to je, a s radosťou to oznámila veriacim, ktorí boli zhromaždení v dome a modlili sa za Petra. Bol to veľký dom a patril bohatej vdove Márii, ktorá mala syna Jána, nazývaného aj Markom. Biblickí odborníci predpokladajú, že v tom istom dome slávil Ježiš s učeníkmi poslednú večeru a v tom istom dome očakávali Kristovi učenici zoslanie Ducha Svätého. Vdove Márii s veľkou pravdepodobnosťou patrila aj Getsemanská záhrada, do ktorej sa uchýlil Ježiš s apoštolmi po poslednej večeri a kde bol zajatý. Tak sa dá ľahko rozumieť i zvláštna epizódka, ktorú uvádzá iba evanjelista Marek. Spomína, že po Ježišovom zajatí v záhrade išiel za ním akýsi mladík, odetý plachtou na holom tele. Keď ho chceli chytiť, pustil plachtu a utiekol im nahý. Mladík akiese spal v záhradnom domci a zobudila ho tlupa ozbrojencov, ktorí prišli zajat Ježiša. Keďže chcel vedieť, čo sa bude ďalej robiť, nezdržiaval sa obliekaním, ale išiel za sprievodom prikrytý iba plachtou. No keď mu hrozilo zajatie, usiloval sa zachrániť, ako sa dalo. Keďže dobre poznal záhradu a okolie, podarilo sa mu uniknúť ozbrojencom. Biblisti vidia v mládencovi syna nábožnej vdovy Márie, Jána-Marka, ktorý neskôr napísal po ňom pomenované evanjelium. Podrobnosť o mládencovi v záhrade je takto akýmsi podpisom evanjelistu a zároveň skromným náznakom jeho účasti na dramatickej histórii Kristovho utrenia. Marek bol mladší príbuzný, azda bratanec, apoštola Barnabáša, ktorý pochádzal z ostrova Cypru. Po zoslaní Ducha Svätého patril asi medzi prvých, ktorých pokrstil Peter. Preto ho môže apoštol nazývať svojím synom.

Ďalší dôvod pre takýto názov mohla byť skutočnosť, že Marek bol dlhší čas Petrovým pomocníkom. Do apoštolskej služby sa Ján-Marek zapojil niekedy roku 44, keď ho Pavol a Barnabáš priviedli z Jeruzalema do Antiochie. Odtiaľ ho vzali na apoštolskú cestu ako pomocníka. Najprv sa zastavili na ostrove Cypre, odkiaľ sa preplavili do Pamfylie na maloázijskej pevnine. Tam sa od nich Marek oddelil a vrátil sa do Jeruzalema. Pravdepodobne ho odstrašili predvídané ľažnosti veľkej misijnej cesty, ktorú chcel uskutočniť energický a neúnavný Pavol. Pavla sa musela Markova nestálosť veľmi dotknúť, lebo neskôr nesúhlásil s Barnabášovým návrhom, aby vzali Marka na druhú apoštolskú cestu v roku 50. Kvôli Markovi vznikla takto roztržka aj medzi Pavlom a Barnabášom. Barnabáš sa odplavil s bratancom Markom na Cyprus, kým Pavol si vzal Sílasa na cestu do Malej Ázie a Grécka. Nedorozumenie medzi apoštolom Pavlom a Markom nebolo trvalé, ako vidieť z viacerých apoštolských listov, kde ho Pavol spomína a nazýva ho svojím pomocníkom. Podľa najstaršej kresťanskej tradície Marek nesprevádzal iba Barnabáša a Pavla, ale bol predovšetkým dôležitým spoločníkom apoštola Petra. Sv. Marek vystupuje teda v dejinách prvotnej Cirkvi ako apoštolský pomocník a evanjelista. Na starokresťanská tradícia spomína aj Markovu samostatnú apoštolskú činnosť a označuje ho za zakladateľa významnej alexandrijskej cirkvi v Egypte.

O jeho pôsobení v Egypte a o založení alexandrijskej cirkevnej obce hovoria viaceré starokresťanské spisy. Podľa nich sv. Marek nielen apoštoloval, ale aj zomrel v blízkosti Alexandrie, a to mučeníckou smrťou za vlády rímskeho cisára Trajána, ktorý panoval v rokoch 98-117. Pochovali ho údajne najprv na mieste mučeníckej smrti v obci Bucoli, východne od Alexandrie, a neskôr v meste Canope, ktoré ležalo na severozápad od mesta. Na oboch miestach boli vybudované nad jeho hrobom kostoly, o ktorých sa zachovali rozličné historické doklady. Svätynu v Canope vypálili roku 644 Arabi, keď dobyli Egypt. Koncom toho istého storočia sa podarilo alexandrijským patriarchom kostol obnoviť. V našich krajoch sa spájal sviatok sv. Marka s procesiou do prírody a so svätením mladého (ozimného) obilia. V symbolickom vyobrazovaní evanjelistov má sv. Marek znak leva, lebo jeho evanjelium sa začína správou o pôsobení sv. Jána Krstiteľa na púšti.

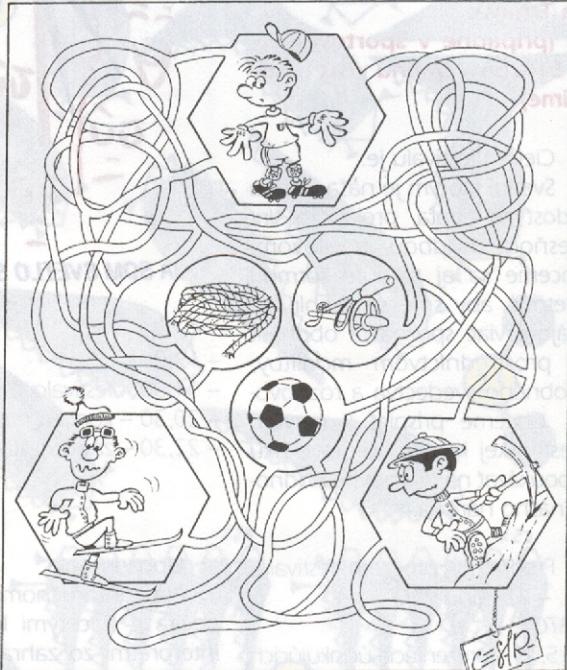
Svitaničko

Vymal'uj si

com ich športové náradie

Pomôžete nájsť jednotlivým športov

Humor:

- Čo ti pripomína
Taliensko svojím tvarom?
- Gumenú čižmu.
- A prečo gumenú?
- Lebo je zo všetkých
strán obklopená vodou.

Pani kričí na slúžku: -
Prosím vás, ako ste
mohli rozbiti taký krásny
hrnček?! Mohli by ste mi
to vysvetliť?
- Mohla, - hovorí slúžka a
siahne po druhom
hrnčeku, - takto!
- Pán výpravca, dočkám
sa toho vlaku?
- Prečo nie, veď ste
mladý.

Nájdi osem rozdielov

Vyriešenie úloh z čísla3:

Osemmerovka: slávil poslednú večeru. Biele zóny sú štvorce, kruh vľavo v prostredku je rovnaký ako ten v prostredku vpravo, zvislá čiara vľavo je dlhšia.

APOŠTOLI: Túto úlohu ešte ponecháme, nakoľko sa do súťaže zapojili len dva odvážlivci. Skúste nájsť apoštolom mená a pošlite nám odpovede do 9.5.2004!!!!

Podákovanie za účasť v súťažach z minulého čísla patrí tentokrát Michalovi a Marekovi Pavelkovcom.

Ďakovná národná púť do Vatikánu

Sväta stolica prostredníctvom Apoštolskej nunciatúry na Slovensku oficiálne potvrdila termín Národnej púte Slovákov do Vatikánu. Uskutočnila sa dňa 14. februára 2004, keď po spoločnej sv. omši v Bazilike svätého Petra pápež Ján Pavol II. udelil slovenským pútnikom osobitnú audienciu. Slovenskí pútnici sa takýmto spôsobom podákovali Svätemu Otcovi za jeho septembrovú návštevu Slovenska.

Národná púť: Príhovor Svätého Otca Jána Pavla II. na audiencii

Ctihodní bratia, vážení páni,
drahí bratia a sestry!

I. S radosťou vás prijíbam a všetkých vás srdečné vítam. Predovšetkým pozdravujem biskupov Konferencie biskupov Slovenska a ďakujem im, že dali podnet na túto Národnú púť. Pozdravujem osobitne páнов kardinálov Jána Chryzostoma Korca a Jozefa Tomka, ako aj pána biskupa Františka Tondru a ďakujem mu za úctivé slová, ktorými vyjadril pocity vás všetkých. Osobitným spôsobom ďakujem pánovi prezidentovi republiky za jeho prítomnosť a za jeho milé slová.

2. Božia prozretelenosť mi počas môjho pontifikátu tri razy dopriala navštíviť Slovensko: roku tisíc deväťsto deväťdesiat, krátko po páde komunistického režimu, roku tisíc deväťsto deväťdesiatpäť a minulý rok, pri príležitosti desiateho výročia vyhlásenia nezávislosti Slovenskej republiky a ustanovenia Konferencie biskupov Slovenska.

Dnes ste prišli vy, predovšetkým odplatiť moju návštevu, ktorá sa uskutočnila pred piatimi mesiacmi a z ktorej si uchovávam hlboký dojem. Chceli ste, aby sa vás pobyt v Ríme uskutočnil na sviatok svätých Cyrila a Metoda, patrónov Slovenska a spolupatrónov Európy.

Toto šťastné liturgické pozadie dovoluje sprítomniť starobylé zväzky spoločenstva, ktoré spájajú rímskeho biskupa s Cirkvou, ktorá žije vo vašej krajinе. Zároveň svedectvo týchto dvoch veľkých Apoštolov Slovanov predstavuje silnú výzvu objaviť korene európskej identity vášho ľudu; korene, ktoré sú spoločné aj iným nárom Európy.

3. Teším sa, že vás môžem prijať pri hrobe svätého Petra, ku ktorému ste prišli potvrdiť vyznanie tej viery, ktorá predstavuje najvzácnejšie a najtrvalejšie dedičstvo vášho národa.

Vyzývam vás chrániť túto vieru v jej celosti, živiť ju prostredníctvom modlitby, primeranej katechézy a neustálej formácie. Táto viera nech neostáva ukrytá. Ohlasujte a dosvedčujte ju s odvahou, v ekumenickom a misionárskom duchu. To nás učia bratia Cyril a Metod, nasledovaní početným zástupom svätcov a svätíc, zrodených počas dlhých stáročí vašich dejín. Pevne ukotvení v Kristovom kríži uvádzali do života to, čo Božský Učiteľ učil od počiatkov svojho ohlasovania: "Vy ste soľ zeme... Vy ste svetlo sveta! " (Mt 5,13.14).

4. Byť "soľou" a "svetlom" znamená pre vás vyžarovať pravdu evanjelia pri každodenných rozhodovaniach osobných i spoločenských. Znamená to zachovanie neporušeného duchovného dedičstva svätých Cyrila a Metoda, aj keď je to niekedy v rozpore s rozšírenou tendenciou prijať bežne rozšírené a zaužívané postoje. Slovensko a Európa tretieho tisícročia sa navzájom obohatia mnohorakými príspevkami, ale bolo by škodlivé zabudnúť, že k formovaniu kontinentu prispelo rozhodujúcim spôsobom kresťanstvo. K budovaniu európskej jednoty prispejte vy, drahí Slováci, vaším významným prínosom, stanúť sa tak tlmočníkmi tých ľudských a duchovných hodnôt, ktoré dávali zmysel vašim dejinám.

Je nevyhnutné, aby tieto ideály, vami uskutočňované, neustále formovali Európu slobodnú a solidárnu, schopnú navzájom zosúladíť jej rozličné kultúrne i náboženské tradície.

Drahí bratia a sestry, vyjadrujúc znova moju vďačnosť za vašu návštevu, dovoľte mi pri rozlúčke s vami zanechať vám tú istú výzvu, ktorou sa obrátil Kristus na Šimona Petra: "Duc in a/turn - Zatiahni na hlbīnu" (Lk 5,4). Je to výzva, ktorú neprestajne cítim zaznievať vo svojom vnútri. V týchto chvíľach sa ľhou obraciam i na vás.

5. Putujúci Boží ľud na Slovensku, zatiahni na hlbīnu a napreduj na oceáne tohto nového tisícročia, majúc pohľad upriamený na Krista. Hviezdou na tejto ceste nech ti je Panna Mária, Matka Vykupiteľa. Nech ďa ochraňujú tvoji patróni Cyril a Metod, uctievaní spolu s toľkými hrdinami viery, z ktorých niektorí zaplatili vlastnou krvou svoju vernosť Evanjeliu. S týmito želaniami zo srdca udeľujem vám, vašim drahým a celému slovenskému národu osobitné apoštolské požehnanie.

Ján Pavol II.

Pápež 26. raz viedol krížovú cestu v Koloseu

VATIKÁN Na Veľký piatok 9.apríla 2004 pápež Ján Pavol II. viedol už po 26. krát pobožnosť krížovej cesty v rímskom Koloseu. Prvý krát sa tu táto slávnosť konala za pápeža Benedikta XIV. Roku 1750. Po dlhej prestávke túto tradíciu obnovil pápež Pavol VI. v roku 1964 a osobne ju viedol 14 krát. Súčasný pápež naviazal na túto tradíciu a nevynechal ani raz účasť na tejto pobožnosti. Texty meditácií pripravujú rozličné osobnosti, Jána Pavola II. pripravil osobne meditácie v roku 1984 a v Jubilejnom roku 2000. Autorom tohoročných meditácií je cisterciánsky pustovník Dom André Louf. Hodinu a pol dlhá pobožnosť, začínajúca o 21.15 bola zakončením náročného pápežovho programu, po dvoch liturgiách Zeleného štvrtka a veľkopiatocných obradoch. Pápež nezanechal ani svoju tradíciu a na Veľký piatok dopoludnia zostúpil do Baziliky svätého Petra, aby tu spovedal v jednej zo spovedníc. Vyspovedal 11 kajúcnikov, kde medzi Talianmi, Ukrajincami a Kanadačanmi bol aj jeden Slovák. Pápež tak ako minulý rok, ani tohto roku nešiel počas krížovej cesty v procesii ale sledoval ju z miesta posledného zastavenia. Procesiu viedol a kríž niesol jeho vikár pre mesto Rím, kardinál Camillo Ruini. Pri ďalších zastaveniach sa pri nesení kríža striedali predstavitelia jednotlivých kontinentov a stavov Cirkvi, ako rímska rodina, františkán zo Svätej Zeme, knaz z USA, mladý laik z Jordánska. Meditácie krížovej cesty nesledovali tradične zaužívané zastavenia. Kládli akcent na prvok zrady a vernosti a Ježišovu oddanosť svojmu Otcovovi. Na záver krížovej cesty povedal pápež krátke príhovor, v ktorom nazval tieto okamihy „hodinou kríža, hodinou obety, hodinou lásky a slávy“, lebo „venit hora redemptionis, glorificemus Redemptorem“ „prišla hodina spásy, oslavujme Spasiteľa!“ Zhromaždeným veriacim, ktorí slávia veľkonočné sviatky i televíznym divákom, ktorí pobožnosť sledovali na 55 televíznych kanáloch po celom svete pápež na záver udelil svoje požehnanie a poprial im požehnané veľkonočné sviatky.

PRÍHOVOR PÁPEŽA JÁNA PAVLA II.

pred požehnaním Urbi et Orbi

veľkonočná nedele
11.4.2004

1.

“Resurrexit, alleluia - Zmŕtvychvstal, aleluja!

Aj tento rok mocne zaznieva radostné posolstvo Veľkej noci v tomto nočnom bdení, aby ešte viac upevnilo našu nádej.

“Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu, vstal z mŕtvych! ”

(Lk 24,5-6).

Takto anjel povzbudzuje ženy, ktoré pribehli k hrobu. A veľkonočná liturgia to opakuje aj nám, mužom i ženám tretieho tisícročia: Kristus vstal z mŕtvych, Kristus je živý medzi nami!

Jeho meno „Žijúci“, pretože "smrť nad ním už nepanuje!"

(porov. Rim 6,9).

2.

Resurrexit! Zmŕtvychvstal!

Dnes Ty, Vykupiteľ človeka, vychádzaš víťazne z hrobu aby si aj nás - znepokojených mnohými temnotami - obdaroval radosťou a pokojom. K Tebe, ó Kriste, ktorý si našim životom a naším vodcom, nech sa obracia každý, koho pokúša skľúčenosť a beznádej. Nech počuje posolstvo nádeje, ktoré nesklame. V tento deň tvojho víťazstva nad smrťou, nachádza v tebe, ó Pane, ľudstvo odvahu postaviť sa solidárne proti tol'kemu zlu, ktoré ho ohrozuje.

Zvlášť nech nájde silu postaviť sa proti neľudskému, a žiaľ stále rastúcemu terorizmu, ktorý popiera život a činí napäťou a neistou každodennú existenciu tol'kých usilovných a pokojamilovných ľudí.

Nech tvoja múdrost osveti ľudí dobrej vôľe pri nutnom nasadení proti tejto pliage ľudstva.

3.

Pôsobenie národných aj medzinárodných inštitúcií nech sa snaží čo najrýchlejšie prekonať momentálne ťažkosti, napomáhajúc tak vývoj smerom k harmonickejšiemu a pokojnejšiemu poriadku vo svete.

Nech nájdu potvrdenie a podporu aktivity zodpovedných činiteľov, zamerané na uspokojivé riešenie pretrvávajúcich konfliktov, krvavých konfliktov v niektorých oblastiach Afriky, v Iraku a vo Svätej Zemi.

Ty, prvorodený z mnohých bratov, daj, aby tí, čo sa cítia byť Abrahámovými synmi, znova objavili zjednocujúce bratstvo, ktoré nech ich pobáda k predsavzatiam spolupracovať a budovať mier.

4.

Počúvajte všetci, ktorým leží na srdci budúcnosť človeka!

Počúvajte všetci, muži i ženy dobrej vôľe!

Nech pokušenie k pomste ustúpi pred odvahou odpúšťať; nech sa na pozadí kultúry života a lásky ukáže, aká márna je logika smrti; nech dôvera navráti národom chut' rozvíjať svoj život.

Ak je iba jediná naša budúcnosť, je povinnosťou všetkých aktívne ju budovať s trpežlivou a vytrvalou prezieravosťou.

5.

“Pane, ku komu by sme išli?”. Ty si zvíťazil nad smrťou, jedine “ty máš slová večného života” (Jn 6, 68). K tebe povznášame s dôverou našu modlitbu, ktorá s stáva vzývaním tvojej posily a útechy pre príbuzných tol'kých obetí násilia.

Pomôž nám neúnavne pracovať na budúnosti spravodlivejšieho a solidárnejšieho sveta,

ktorý sa začal rodiť tvojím zmŕtvychvstaním.

V týchto snahách stojí pri nás tá, ktorá je “blahoslavená lebo uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán. (Lk 1,45).

Blahoslavená si, Mária, tichý svedok Veľkej noci! Ty, Matka Ukrižovaného, ktorý vstal z mŕtvych a ktorá si vo chvíli bolesti a smrti uchovávala plameň nádeje, nauč aj nás, aby sme boli - aj uprostred napäťí plynúceho času - radostnými a presvedčivými svedkami večného posolstva o živote a láske, ktoré na svet priniesol zmŕtvychvstalý Vykupiteľ.

Tvoj príbeh...

Splnenie sl'ubu

Ked' sa v Trnave manželom Kožuchovcom narodil syn, bolo že to radosti! Otec dobre že povalu neprerazil, tak vysoko vyskočilod radosti. Z Paľka, lebo tak chlapčeka pomenovali, tešila sa, prirodzene, aj matka.

Vychovávala ho k úcte k Bohu a k nebeskej Matke Márii. A ked' sa otec večer vždy navracal z práce domov, rozprávala mu, aké pokroky ich synček robí.

Aj v škole, ked' prišiel ten čas, bol Paľko úspešný a matkina výchova priniesla svoje ovocie aj v inom. Už ako sedemročný jej povedal:

" Aj ja by som rád šiel na púť do Šaštína!"

Ona mu však odpovedala, že na takú cestu je ešte primladý a že aj jeho kolienka sú ešte mäkké. On sa jej však opýtal, že čo s tým majú jeho kolienka, no ona odvetila, že každý zbožný pútnik ide v šaštínskom kostole okolo oltára, kde je umiestnená milostivá socha Sedembolestnej, kolenačky. " Ale ved Panna Mária mi prepáči, ked' pôjdem aj štvornožky!" tvrdil malý Paľko, na čo sa prísnejsie ozval otec: " Len aby ti prepáčila všetko, čo ešte v živote navystrájaš!" Napokon však Paľko rodičov uhovoril. Šiel iba s oteckom, lebo mamička práve vtedy nemohla odísť. A ked' sa domov vrátil, už z brány kričal: "Mamička! Mamička! Panna Mária ťa pozdravuje, aby si ju aj ty prišla na takto rok navštiviť!" Až jej slzy pri týchto jeho slovách vyhŕkli z očí a rozplakala sa vzápätí i po tom, ako jej synček hrdo ukázal svoje kolienka, celé červené a otlačené.

"Ja som to tušila!! pohládzala si synka. "Ty si nešiel štvornožky, šiel si kolenačky! No nič, nič, to! Matka Božia ťa za to isto odmení! Len sa k nej, chlapček môj, aj naďalej utiekaj, ved' je matkou nášho Spasiteľa."

Ani vo sne jej však vtedy neprišlo na um, ako a kedy sa mu patrónka Slovenska, Sedembolestná Panna Mária, odmení. Čas nepostojí, z chlapca sa stal mládenec, no úctu k Sedembolestnej si zachoval.

Stalo sa, že musel odísť bojovať na východný front. Ked' sa lúčil s rodičmi na železničnej stanici, matka vyrieckla takéto želanie: "Paľko, syn môj, splníš mi, o čo ťa poprosím?" "Hovor, mamička, už vopred ti to sľubujem, hoci ešte ani neviem, o čo ide!" odpovedal jej. "Varuj sa, syn môj drahý, varuj sa zabiť človeka, aj keby to bol Rus! Veď aj oni sú stvorení na Boží obraz a ako som počula, takisto si uctievajú Matku Božiu ako my Slováci." Ked' dohovorila, do vrecka vojenskej blúzy mu vložila malý ruženec. " On ťa ochráni, neboj sa, od všetkého nebezpečenstva. Len mi sľúb, o čo ťa prosím." Syn nemo prikývol. No otec mal na veci iný názor. "A čo ked' oni zastrelia jeho? Čo potom?" "Tak vám to prídem oznámit!" povedal Paľko, možno si ani neuvedomil vážnosť situácie. Obaja rodičia však strpli. Akosi vôbec nemohli rátať s tým, že by sa ich jediný syn už domov nevrátil. A čoho sa obaja obávali, po niekoľkých mesiacoch sa stalo hroznou skutočnosťou. V úradnom oznámení, ktoré im doručili, písalo sa, že ich jediný syn Pavol Kožuch padol na bojisku východného frontu. S Kožuchovcami smútili všetci, čo bývali na Vančurovej ulici, kde mali Paľkovi rodičia dom. Matka nariekala dennodenne a stále nechcela uveriť, že je to pravda. Cez Paľkov obrázok otec obtočil čiernu stuhu a ešte aj to osudné oznámenie tam zastrčil, čo matke spôsobilo ešte väčší žiaľ. V jedno ráno však čierna stužka z Paľkovej podobizne spadla sama od seba. Verila, oj, ako len chcela uveriť, že je to nezvratný dôkaz, že jej syn žije! A modlila sa deň čo deň. Prosila Pána Boha i Pannu Máriu, aby jej syna prinavrátili. Ani sama by nevedela spočítať, koľkokrát si v duchu opakovla slová tej prekrásnej piesne: "Matka milá, v svete tomto nikdy počuť nebolo, že by tvoje srdce bolo koho kedy zavrhlo..."

Ona verila, dúfala, no otec, ako sa zdalo, úradnému oznámeniu veril.

Prišli Vianoce roku 1944. Na štedrovečerný stôl dala Paľkova mať o jeden tanier i príbor viac. A hoci jej muž povedal, že mŕtvi už tanier nepotrebuju, nepočúvala. Vložila doňho oblátky, stúčik cesnaku i lyžičku medu. Veď čo ak sa náhle objaví vo dverách?

Svoje slová muž vzápäť veru oľutoval, keď sa pozrel na užialenú tvár svojej manželky. Aby ich napravil, rýchlo povedal: "Más pravdu, nech sú na našom stole aj na Silvestra, aj na Nový rok." Keby len obaja vedeli, čo vedieť nemohli! Že len šesťdesiat kilometrov severne od Trnavy si tiež niekto na nich spomína! Spomína, no prísť nemôže. Vyšle aspoň posla, čo im tú radostnú novinu zvestuje?

Nedlho po Novom roku, 13.januára 1945, niekto na ich dvere zaklopal. Bola to podomová obchodníčka Milka Žabková, rodená Hrevúšová. Hned' ako vošla, chcela im tú dôležitú zvest' oznamíť.

Slová jej však uviazli v hrdle, keď zazrela portrét ich syna a na ňom čiernu stuhu. "Zabili mi ho!" zanarieka Kožuchová, keď zbadala, že Hrevúšová od portrétu jej syna neodtrhá zrak. "Zabili, a ja tomu nikdy neuverím!" Bože na nebi! Zaúpela v duchu Hrevúšová. Ako jej to len poviem? Ved' tolkú radosť ani neprezije!

Neskôr to teda opatrne povedala Kožuchovi, ktorý čosi robil vonku. "Ako vám môžem veriť?" nečujne sa jej opýtal Kožuch. "Tu je dôkaz, že žije," povedala Hrevúšová a vytiahla z vrecka ruženec, čo matka vložila synovi, keď odchádzal na front, do vrecka vojenskej blúzy. Opatrne oznamovali Kožuchovej obaja radostnú zvest', v ktorú vlastne celý čas dúfala. Jej syn žije! Od radosti omdlela, a keď sa prebrala, stískala v ruke ruženec, čo Hrevúšová od ich syna priniesla, a šepkala: "Vďaka ti Bože, aj tebe, Matka Božia! On svoj sľub splnil! Preto ste ho uchránili!"

Pavol Kožuch skutočne nezastrelil ani jedného Rusa. Prešiel na ich stranu a po zacielení na rozviedčíka ho 28. decembra 1944 vysadili z lietadla v Cerune, v poraste hory Lipovca, aj s ďalšími parašutistami. A že sa pri zoskoku z dvetisícšestometrovej výšky s padákom nezranil a bezpečne pristál v korunách dubov, on i jeho rodičia pripisovali pomoc Sedembolestnej.

p. Ladislav V.

9. Osem minút na jednu stránku

Don Bosco bol priateľom mladých. Na okraji Turína, tam, kde vešali odsúdených na smrť a kde sa uličky vykričanej periférie strácali v poliach a močaristých lúkach, založil svoje Oratórium.

Zo začiatku sa to zdala banda uličníkov a dakedy tu obchádzali stráže s puškou prehodenou cez plece. Ten hurhaj im tak trocha naháňal strach, akoby tu mala každú chvíľu vypuknúť dajaká revolúcia.

No ale potom sa začalo v Turíne rozprávať o don Boskových chlapcoch úctivejšie. Hovorilo sa, že sa dobre modlia a ešte lepšie spievajú. Potom sa rozšírila zvest, že medzi tými ošarpanými múrmami, medzi tými dvormi, plnými veselosti a kriku, don Bosko založil seminár a že tu otvoril "továreň na kňazov".

Kňazi, ktorí don Boska poznali a vážili si ho ako svätca, mu skutočne posielali chudobných chlapcov, ktorí sa nedostali do seminárov (vtedy zväčša zatvorených). Don Bosko pokračoval v Oratóriu. Chlapci z okolitých štvrtí sem za ním utekali po skončení práce, aby sa tu zahrali, zabavili a pomodlili, a don Bosko tu pre týchto chudákov otvoril aj školu. Kto nemal dostatočné nadanie na štúdium, vyučil sa remeslu, a koho príťahovali knihy, bol prijatý na štúdiá.

Don Cugliero bol do Boskov krajan a priateľ. Bol presvedčený, že Dominik Savio by mohol u don Boska v jeho malom seminári rást' v múdrostia svätosti. V prvý voľný deň vzal klobúk a zašiel do Turína. Don Bosko poznal mnoho chlapcov a daktorí z nich boli naozaj dobrí, ale ešte nikdy nepočul taký chválospev, aký spustil don Cugliero na Dominika Savia. Dobrý učiteľ zakončil.

- Možno v tomto dome máte chlapcov, ktorí sa Dominikovi vyrovnanjú v nadaní, ale v čnosti ho sotva kto prevýši. Skúste a uvidíte, že je to druhý svätý Alojz.

Don Bosko si don Cugliera veľmi vážil, ale teraz sa mu zdalo, že zveličuje. Druhý svätý Alojz! Svätý Alojz bol predsa na svete len jeden... A keby na tom bolo predsa len čosi pravdy? Za pokus to stojí.

- Dobre. V októbri na Ružencovú Pannu Máriu prídem so svojimi chlapcami co Castelnuova. Nech tam ten Dominik teda príde aj so svojím otcom. Porozprávame sa a uvidíme, aký je to tovar.

3. októbra 1854 sa na malom dvore pred malým domcom v Becchi stretli dva svätci. Dominik pri tomto prvom stretnutí urobil na don Bosku taký dojem a tak ho ohromil svojimi slovami, že don Bosko hovoril o tomto stretnutí tak živo a podrobne, ako keby ho mal nahraný na páse.

- Bolo to skoro ráno v prvý októbrový pondelok keď som zbadal toto chlapča, ako sa ku mne približuje v sprievode svojho otca. Jeho usmiata,

veselá, no pritom vážna tvár prit'ahovala môj pohľad.

- Ako sa voláš, spýtal som sa, a odkiaľ si?

- Volám sa Dominik Savio, odpovedal. Už vám o mne rozprával môj učiteľ don Cugliero. Som z Mondonia.

Vzal som si ho stranou. Pohovorili sme si o jeho dovtedajších štúdiách a živote a hned' sme si dobre porozumeli.

Spoznal som v tomto chlapcovi dušu úplne podľa Pánovho ducha a bol som udivený nad prácou, ktorú Božia milosť vykonala v tomto útlom veku. Po dlhšom rozhovore, prv než som zavolal otca, povedal mi presne tieto slová:

- Tak čo bude so mnou? Vezmete si ma do Turína do školy?

- Zdá sa mi, že si dobrá látka.

- A na čo by táto látka mohla poslúžiť?

- Na pekný oblek, ktorý by sme mohli darovať Pánovi.

- Tak teda dobre, ak ja som látka, tak vy bud'te krajčír. Vezmte si ma so sebou a urobte pekný oblek pre Pána.

- Si útly a bojím sa, že nevydržíš štúdium.

- Nebojte sa. Pán, ktorý ma udržoval pri zdraví a v milosti doteraz, bude mi pomáhať aj v budúcnosti.

- A čím by si chcel byť, keď dokončíš štúdium latinčiny?

- Ak mi Pán dožičí tú milosť, chcel by som sa stať kniazom. Je to moja vrúcná túžba.

- Dobre. Tak si ešte vyskúšam, či si dostatočne súci na štúdium. Vezmi si túto knižočku. (Bol to zošit *Katolíckeho čítania*.) Nauč sa túto stránku a zajtra mi ju povieš. Potom som mu povedal, aby sa šiel zahrať s chlapcami, a dal som sa do rozhovoru s otcom. Neprešlo viac ako osem mi -nút a Dominik sa s úsmevom priblížil a povedal mi:

- Ak dovolíte, môžem vám tú stránku povedať hned'. Vzal som si knihu a na veľké prekvapenie som sa presvedčil, že sa ju naučil nielen naspamäť, ale že veľ'mi dobre pochopil aj zmysel textu.

-Výborne, povedal som, ty si sa poponáhľal s naučením úlohy a ja sa poponáhľam s odpoved'ou. Áno, vezmem si ťa do Turína. Odteraz patríš medzi mojich chlapcov. Pros aj ty Pána Boha, aby pomáhal mne i tebe plniť jeho svätú vôľu. V keďže nevedel, ako najlepšie prejavíť svoju spokojnosť a vďačnosť, chytil ma za ruku, stlačil ju, viackrát pobozkal a potom mi povedal:

- Dúfam, že sa nebudete nikdy ponosovať na moje správanie.

Ked' don Bosko večer premýšľal o rozhovore s don Cuglierom, musel priznať, že tento statočný kniaz vôbec nezveličoval. Svätý Alojz... Áno, keby sa bol svätý Alojz narodil na montferátskych vrškoch a bol by synom dedinčanov, nemohol si ho predstaviť ináč ako tohoto usmievajúceho sa chlapca, ktorý vyžaroval okolo seba toľko Božej vône.

Farské oznamy

Krsty:

Jasmina Knotková nar: 5.1.2004 krst: 21.3.2004

Timotej Izakovič nar: 13.2.2004 krst: 28.3.2004

Opustili nás:

Anna Majzúnová rod. Smrtičová * 23.11.1921 + 28.2.2004, Anna Maxianová rod. Majzúnová * 24.10.1916 + 4.4.2004, Peter Mikulič * 27.12.1953 + 11.3.2004, Daniela Šišuláková rod. Horváthová * 21.10.1980 + 26.3.2004, Jaroslav Egl * 15.5.1964 + 15.3.2004, Alojz Studenič * 30.4.1949 + 20.3.2004
Odpocinutie večné daj im Pane a svetlo večné nech im svieti.

Oznamy:

Púť birmovancov do Mariánskej Hory!

Dňa 1.5.2004 sa uskutoční púť birmovancov do Mariánskej Hory.

Odchod autobusu bude o 9.30 hod.

Všetkých veriacich pozývame dňa 18.4.2004 na slávnostnú sv. omšu o 10.30 hod, kedy Msgr. Štefan Vrablec vysväti nový obraz Božieho Milosrdenstva. Zároveň si uctíme relikvie sv. Faustíny.

o 15,00 hod sa uskutoční hodinka Božieho Milosrdenstva a o 16,00 hod bude slávnostne vysvätený umelecký reliéf na priečeli nového Domu nádeje na miestnom cintoríne.

POSOLSTVO SVÄTÉHO OTCA MLÁDEŽI SVETA PRI PRÍLEŽITOSTI 19. SVETOVÉHO DŇA MLÁDEŽE

4.4.2004

„Chceli by sme vidieť Ježiša“ (Jn 12, 21)

Najdrahší mladí!

Rok 2004 predstavuje poslednú etapu pred veľkou udalosťou v Kolíne nad Rýnom, kde sa bude roku 2005 sláviť 20. svetový deň mládeže. Preto vás pozývam zintenzívniť na ceste k tomuto podujatiu vašu duchovnú prípravu, a to zamyslením sa nad témou, ktorú som vybral pre tohoročný 19. svetový deň mládeže: „Chceli by sme vidieť Ježiša“ (Jn 12, 21). S takoto prosbou sa niekoľko Grékov jedného dňa obrátilo na apoštолов. Chceli vedieť, kto je Ježiš. Nešlo im iba o to, aby videli, ako sa človek Ježiš javí navonok. Hnaní veľkou zvedavosťou a predtuchou, že našli odpoved' na svoje základné otázky, chceli vedieť, kto v skutočnosti je a odkiaľ prichádza. Drahí mladí, pozývam aj vás, aby ste nasledovali týchto Grékov, ktorí sa obrátili na Filipa, pobádaní túžbou „vidieť Ježiša“. Vaše hľadanie nech však nie je motivované len intelektuálnou zvedavosťou, hoci i tá je cenná, ale nech je podnietené predovšetkým vnútornou potrebou nájsť odpoved' na otázku o zmysle vášho života. Podobne ako bohatý mladík v evanjeliu, aj vy hľadajte Ježiša, aby ste sa ho spýtali: „Čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?“ (Mk 10, 17). Evanjelista Marek spresňuje, že Ježiš sa na mladíka pozrel s láskou. Spomeňte si aj na ďalší príbeh, v ktorom Ježiš hovorí Natanaelovi: „Videl som ňa prv, ako ňa Filip zavolal, keď si bol pod figovníkom“ (Jn 1, 47), čím vyvolá zo srdca tohto Izraelita, v ktorom nebolo falše, krásne vyznanie viery: „Rabbi, ty si Boží Syn!“ (Jn 1, 49). Ten, kto sa priblíži k Ježišovi so srdcom oslobodeným od predsudkov, môže tak pomerne ľahko dospiť k viere, lebo Ježiš ho videl a miloval ako prvý. Najvznešenejšou stránkou dôstojnosti človeka je práve jeho povolanie na komunikáciu s Bohom prostredníctvom hlbokej výmeny pohľadov, ktorá dokáže zmeniť jeho život. Aby sme mohli vidieť Ježiša, najskôr musíme umožniť jemu, aby na nás hľadel! Túžba vidieť Boha prebýva v srdci každého človeka. Moji milí mladí, umožnite Ježišovi zahľadiť sa vám do očí, aby vo vás vzrástla túžba uvidieť Svetlo a okúsiť nádheru Pravdy. Či sme si toho vedomí, alebo nie, Boh nás stvoril preto, lebo nás miluje, a na to, aby sme ho aj my milovali. Odtiaľ pramení tá neuhasiteľná túžba po Bohu, ktorú človek nosí vo svojom srdci: „Pane, ja hľadám tvoju tvár. Neodvracaj svoju tvár odo mňa“ (Ž 27, 8. Túto tvár ako vieme nám Boh zjavil v Ježišovi Kristovi.

Chcete aj vy, drahí bratia, kontemplovať krásu tejto tváre? Hľa, tu je otázka, s ktorou sa na vás obraciám v tento Svetový deň mládeže 2004. Neodpovedajte príliš unáhlene. Predovšetkým, vytvorte si vo svojom vnútri ticho. Nechajte z hĺbky svojho srdca vytrysknúť vrúcnu túžbu vidieť Boha, túžbu toľkokrát prehlušenú hlukmi sveta a vábením rôznych pôžitkov.

Nechajte vytrysknúť túto túžbu a okúsite nádherný zážitok zo stretnutia s Ježišom. Kresťanstvo nie je len učenie; je to stretnutie vo viere s Bohom, ktorý sa sprítomnil v našich dejinách cez vtelenie Ježiša Krista. Všetkými prostriedkami sa usilujte, aby ste umožnili toto stretnutie, a hľadte na Ježiša, ktorý vás väšnivo hľadá. Aj vy ho hľadajte svojím fyzickým zrakom v udalostiach vášho života a v tvárách druhých ľudí; no hľadajte ho i očami duše v modlitbe a v meditácii Božieho slova, lebo „uvažovanie o Kristovej tvári sa musí inšpirovať tým, čo oňom hovorí Sväté písмо“ (Novo millennio ineunte, 17). Drahí priatelia, ak sa naučíte objaviť Ježiša v Eucharistii, dokážete ho objaviť aj vo vašich bratoch a sestrách, najmä v tých najchudobnejších. Eucharistia prijímaná s láskou a adorovaná s vrúcnosťou sa stáva školou slobody a lásky, ktoré vedú k naplneniu prikázania lásky. Ježiš k nám hovorí nádherným jazykom sebadarovania a lásky siahajúcej až po obetu vlastného života. Je to ľahké? Dobre viete, že nie! Nie je ľahké zabudnúť na seba, ale ak to urobíme, zavá nás to vlastníckej a samolúbej lásky a otvorí nás to pre radosť z lásky, ktorá sa darúva. Táto eucharistická škola slobody a lásky nás učí prekonávať povrchné pocity a pevne zakotviť v tom, čo je pravé a dobré; osloboďuje nás od naplnenia sebou samým a pripravuje nás na otvorenie sa druhým, učí nás prejsť od afektívnej lásky k efektívnej láske. Pretože milovať, to nie je len cit; je to akt vôle, ktorý spočíva v neustálom uprednostňovaní dobra druhých pred svojím vlastným dobrom: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15, 13). A s takoto vnútornou slobodou a vrelou láskou nás Ježiš učí stretávať ho v tých druhých, na prvom mieste v chudobných, v ktorých je jeho tvár znetvorená.

Blahoslavená Matka Terézia rada rozdávala svoju vizitku, na ktorej bolo napísané: „Ovocím ticha je modlitba, ovocím modlitby viera, ovocím viery láska, ovocím lásky je služba, ovocím služby pokoj“. To je cesta, ako sa stretnúť s Ježišom. Zapálení veľkodušnosťou a láskou, ktorú Boh skrze Ducha Svätého vložil do vašich sŕdc, chodte v ústrety všetkým ľudským trápeniam. Preblahoslavená Panna Mária, ktorá počas svojho života verne kontemplovala Kristovu tvár (porov. Rosarium Virginis Mariae, 10), nech vás trvalo zachová v pohľade svojho Syna a nech vám pomáha pri príprave Svetového dňa mládeže v Kolíne nad Rýnom. Vyzývam vás, aby ste k nemu už odteraz pristupovali zodpovedne, aktívne a s nadšením. Panna z Nazareta, ktorá je pozornou a trpežlivou Matkou, utvorí vo vás kontemplatívne srdce a naučí vás upierať zrak na Ježiša, aby ste sa v tomto pominuteľnom svete stali prorokmi sveta, ktorí sa nepominie. S láskou vám posielam svoje osobitné požehnanie, ktoré nech vás sprevádza na vašej ceste.